

Arrest

nr. 213 169 van 29 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. AVAKYAN
Weidestraat 42
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 december 2017 dient de verzoekende partij een veertiende aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw M.A., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 25 juni 2018 de beslissing tot weigering van

verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 28 juni 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/12/2017 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornaam: [V.]

Nationaliteit: Armenië

[...]

(alias [A.V.] °[...])

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient sedert 23/12/2008 voor de 14 de keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Nederlandse echtgenote, de genaamde [M.A.] [RR: ...] in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Overwegende dat in 2002 het verblijf in Nederland werd geweigerd omdat hij aangemerkt werd als oorlogsmisdadiger. In een beschikking van 12-8-2002 wordt het volgende overwogen:

Volgens art 3.77 Vb lid 1 onder a kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen bedoeld in artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag. Heden is beslist dat artikel 1 F op de asielaanvraag van betrokkene van toepassing is. Het beroep tegen deze beschikking werd ongegrond verklaard op 03.02.2006

Overwegende dat betrokkene dd. 27/11/2006 in Nederland een verblijfsaanvraag in functie van zijn Nederlandse echtgenote heeft ingediend, dewelke dd. 28/11/2006 werd afgewezen gezien bovenstaande feiten;

Overwegende dat betrokkene sedert 23/12/2008 poogt een verblijfsaanvraag in te dienen in België in functie van zijn echtgenote, die pas sedert 07/04/2010 de E-kaart heeft bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen;

Overwegende dat betrokkene sedert 20/03/2009, onder zijn aliasnaam [A.V.], als ongewenst staat verklaard in Nederland en heden nog steeds als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied staat geseind door Nederland;

Overwegende dat het verblijfsrecht van betrokkene in België sedert 14/09/2010 wordt geweigerd op basis van openbare orde;

Overwegende dat de documenten die betrokkene in het kader van de huidige aanvraag voorlegt, geen nieuwe elementen betreffen die voorgaande vaststellingen aan het wankelen kunnen brengen.

Overwegende dat de documenten die betrokkene in het kader van de huidige aanvraag voorlegt, meer bepaald het attest uitgaande van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Republiek Armenië dd. 13.10.2016 op naam van [V.H.] waaruit zou moeten blijken dat betrokkene nooit eerder veroordeeld werd in Armenië en er geen onderzoek naar hem lopende is en het document 'Character reference' N° 69, 04.03.2011 waarin de Armeense overheden een korte verblijfshistoriek van betrokkene schetsen en verklaren dat hij een voorbeeldige inwoner is van Metsamor City, geen nieuwe elementen betreffen die voorgaande vaststellingen aan het wankelen kunnen brengen. De documenten werden weliswaar ter ondersteuning van zijn huidige verblijfsaanvraag voorgelegd, maar zijn niet in staat bovenstaande

appreciatie in positieve zin om te buigen en kunnen derhalve niet leiden tot een andersluidende conclusie.

Overwegende dat betrokkene op 08/05/2018 niet wenste over te gaan tot het betekenen bij de gemeente van een vraag van DVZ om zijn toestemming te bekomen om informatie in te winnen bij de bevoegde instanties aangaande de motieven van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus in Nederland. Dit om uit te maken indien betrokkene nog een gevaar vormt voor de openbare orde in België.

Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling.

Vandaar dat deze huidige aanvraag opnieuw wordt geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15/12/80. dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Vooreerst wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België blijkt dat betrokkene sinds eind 2008 in het Rijk verblijft. Echter betrokkene heeft al die jaren gepoogd alhier een verblijf te bekomen. Betrokkene heeft nooit verblijfsrecht bekomen en zijn aanvragen werden steeds geweigerd. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit navolgende opgestarte procedures die één voor één niet succesvol zijn geweest. Zijn lange verblijf in België is echter hieraan te wijten. Wat betreft betrokkenes leeftijd, dient opgemerkt te worden dat hij niet van hoge leeftijd is waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen. Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat mijnheer in België zou moeten verblijven. Aangaande betrokkenes sociale en culturele integratie worden geen documenten voorgelegd, noch blijkt uit het dossier dat betrokkene economisch geïntegreerd zou zijn, betrokkene blijkt heden niet langer tewerkgesteld te zijn. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt als ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde gelet op al het voorgaande. Het staat het gezin uiteraard vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat het gezin in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Het verblijfsrecht wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“[...] Wat betreft de stukken voorgelegd in het kader van de huidige procedure tot verblijf

1.De aanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat verweerster van oordeel is dat er geen nieuwe elementen aanwezig zijn die haar voorgaande vaststellingen aan het wankelen kunnen brengen. In het bijzonder wordt gesteld: [...]

De aanvraag van verzoeker dateert van 27 december 2017.

Lopende de aanvraag heeft de nieuwe raadsman van verzoeker verschillende keren contact opgenomen met verweerster teneinde het dossier in goede banen te leiden.

In navolging hiervan werden stukken opgevraagd bij verzoeker vanuit zijn land van herkomst teneinde de verklaringen van verzoeker te staven en deze te laten overeenstemmen met de (juridische) werkelijkheid.

Bij schrijven van 19 april 2018 laat de raadsman van verzoeker volgende nieuwe stukken worden aan verweerster in afwachting van bijkomende stukken(stuk 2)

- Een attest van het Ministerie van Defensie van Armenië dd 21 februari 2018 waarin het volgende wordt gesteld: dat verzoeker in de periode van 19/05/1989 tot 25/04/1991 zijn legerdienst heeft gedaan in Armenië(en niet in Karabach, evenmin in de periode van oorlog). Vervolgens werd hij in de priode van augustus 1996 tot december 1997, zijnde voor gedurende iets meer dan een jaar, contractueel tewerkgesteld bij het Armeens leger als kok. Verder wordt er vermeld dat er nooit een deelname is geweest aan militaire acties door meneer [H.] (stuk 3).

- Attest van tewerkstelling in de Russische Federatie dd 6/04/2018, waaruit blijkt dat betrokkene in de periode tussen 1992 en april 1996 in de Russische Federatie heeft gewoond en gewerkt(stuk 4)

In hetzelfde schijven geeft de raadsman oa. het volgende te kennen:

Dat de beslissing van 12.08.2002 van de Nederlandse overheid, waarbij verzoeker als oorlogsmisdadiger werd aangemerkt en waarop verweerster zich baseert louter mondelinge verklaringen betreffen van meneer [H.] in het kader van zijn asielpcedure in Nederland. Meneer [H.] heeft al verschillende keren aangegeven dat zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn asielpcedure niet overeenkomen met de werkelijkheid(zie het administratoef dossier betrokkene).Niettemin werden deze verklaringen van meneer niet mee in aanmerking genomen wegens gebrek aan overtuigingsstukken...

(...)

Bijgevoegd laat ik u een verklaring geworden van het ministerie van Defensie van Armenië waarin het afgelegd militair parcours van meneer [H.] wordt weergegeven.

Dat hij in de periode van 19/05/1989 tot 25/04/1991 zijn legerdienst heeft gedaan in Armenië (en niet in Karabach, evenmin in de periode van oorlog).

Vervolgens heeft hij van augustus 1996 tot december 1997, zijnde iets meer dan een jaar, contractueel gewerkt bij het Armeens leger.

Verder wordt er vermeld dat er nooit een deelname is geweest aan militaire acties door meneer [H.]

In de periode tussen 1992 en april 1996 heeft meneer in de Russische Federatie gewoond en gewerkt.(zie bijlage)

Uit het voorgaande mag onomstotelijk worden vastgesteld dat de verklaringen afgelegd door meneer in het kader van zijn asielpcedure in Nederland niet overeenstemmen met de werkelijkheid en evenmin grond kunnen vormen om zijn aanvraag tot verblijf te weigeren.

Meneer [H.] had immers aangegeven tussen 1989-1998 werkzaam te zijn geweest bij het Armeens leger en sinds 1993 er als luitenant te hebben gewerkt en zo dus deel te hebben genomen aan de oorlog in Karabach, quod non!

Meneer heeft er enkel en alleen zijn legerdienst van 2 jaar gedaan en vervolgens tussen 1996 en 1997, voor iets meer dan een jaar, heeft hij er contractueel gewerkt doch niet in functie van luitenant en evenmin in de periode van oorlog tussen Nagorno-Karabach en Azerbeidzjan(1991-1994).

(...)

Dat het voorgaande en de voorgelegde stukken van cruciaal belang zijn bij de beoordeling van dit dossier welke verweerster gewoonweg naast zich neer heeft gelegd en niet eens naar heeft gekeken laat staan van de inhoud ervan kennis genomen. Dat de bijgebrachte stukken op onomstotelijke wijze vast stellen dat er door verzoeker geen enkel betrokkenheid is geweest in de oorlog tussen Nagorno-Karabach en Azerbeizjan (1991-1994).Door geen rekening te houden met deze stukken schendt verweerster niet alleen het zorgvuldigheidsnorm die op haar rust maar ook het evenredigheidsbeginsel omdat er geen enkel grondig reden wordt aangegeven waarom er geen rekening werd gehouden met de stukken dan wel waarom deze niet dienstig zouden zijn bij de beoordeling van verzoekers aanvraag. Immers weerleggen deze stukken volledig de beslissing van de Nederlandse overheid dd 12.08.2002 in navolging waarvan verzoeker tevens ongewenst werd verkaart in Nederland.

Dat de beslissing van 12.08.2002 van de Nederlandse overheid waarop verweerster zich beroept en tevens naar verwijst, gesteund is op de volgende verklaringen van verzoeker:

“ ik ben als vrijwilliger toegetreden tot het Armeens leger. Ik werd gelegeerd in de plaats Aghdam en ik werd ingedeeld bij een eenheid van 50 personen.

Omdat ik in de periode van 1989 tot 21 december1998 deel had uitgemaakt. Van het Armeense leger werd ik uiteindelijk bevorderd tot officier. In 1991 was ik luitenant en in 1993 ben ik officier geworden. Ik kreeg als rangonderscheidingstekens 3 kleine sterretjes op mijn schouder”. (stuk 5)

Verzoeker had gewoonweg een personage getekend(al dan niet bestaand) en deze vervolgens geplaatst in het midden van een bestaand verhaal (de oorlog tussen Nagorno-Karabach en Azerbeizjan), waaraan hij geen enkel deelname had.

Het is ingevolge deze leugenachtige beweringen/verklaringen van verzoeker dat hij als oorlogsmisdadiger werd door het verhaal van verzoeker, en niet de persoon van verzoeker, te toetsen aan objectieve bronnen afkomstig uit die periode. Er werd echter nooit nagegaan in hoeverre verzoeker zelf deelname had aan deze feiten.

Dat deze feiten vreemd zijn aan betrokkene blijkt evenzeer uit verzoekers volgende verklaring aan de Nedelandse overheid, namelijk "dat hij niets kan vertellen over de organisatiestructuur van het leger waarvan hij deel uitmaakte, omdat hij daar geen tijd voor had".

Wat het ook moge zijn, nergens uit de bijgebrachte stukken blijkt dat:

- Hij afkomstig is uit Nagorno-Karabach
- hij gelegeerd heeft in Nagorno Karabach
- hij sinds zijn legerdienst (1989-1991) ononderbroken gewerkt heeft bij het leger tot 1998
- hij na zijn legerdienst in 1991 bij het Armeens leger heeft gewerkt evenmin in de functie van luitenant
- hij een bevordering heeft gekregen tot officier

Integendeel, uit deze stukken blijkt dat er nooit een betrokkenheid is geweest door verzoeker in de oorlog; hij er niet gewerkt heeft, uitgezonderd de periode tussen 1996-1997 als kok. Dat deze stukken bovendien ook in overeenstemming zijn met het militaire boekje (zie het administratief dossier) van verzoeker waarin elke tewerkstelling/ dienst bij het leger wordt geacteerd.

Er anders over oordelen betekent dat verweerster niet alleen de juridische kracht van de bijgebrachte stukken miskent maar ook de formele motiveringplicht. Dat verweerster in de bestreden beslissing een simpel "knip-en plakwerk" deed uit haar voorgaande beslissingen, blijkt uit de zienswijze "bijgebrachte stukken" waar verweerster verwijst naar de oude stukken voorgelegd in het kader van de voorgaande procedures (cfr data) en waar geen enkel woord wordt gezegd over de voornoemde nieuwe stukken evenmin het bijhorend begeleidend schrijven dat een reeks argumentatie in zich inhoudt.

2. Dat verweerster te nonchalant is omgegaan met de bijgebrachte stukken en de informatie aan haar verstrekt, blijkt tevens uit het volgende.

Bij schrijven van 11.05.2018 (stuk 6) stelt de raadsman van verzoeker verweerster in kennis van de motieven van verzoekers standpunt om geen toestemming te verlenen.

In hetzelfde schrijven worden tevens alle voornoemde stukken overgemaakt voorzien van apostille, alsook

- een attest van de dienst bevolking Metzamor dd 29.03.2018 (stuk 7)
- zijn werkboek, vertaald en met apostille dd 26.04.2018 (stuk 8)

Uit het eerste attest blijkt ontegensprekelijk dat, in tegenstelling tot de verklaringen van verzoeker in Nederland, hij niet afkomstig is uit Nagorno-Karabach noch er gewoond heeft. Dat hij sinds 1991, namelijk na zijn legerdienst, in Metsamor heeft gewoond en er ingeschreven is geweest tot 1997.

Zijn werkboek daarentegen, vermeldt al zijn tewerkstellingen, waar opnieuw niets terug te vinden is over verzoekers dienst bij het leger.

Ook over deze stukken wordt er geen enkel wordt gerept door verweerster in de bestreden beslissing.

Verweerster laat evenzeer na in de bestreden beslissing te antwoorden op verzoekers argumenten aangehaald in het voornoemd schrijven, waaruit mag geconcludeerd worden dat verweerster in gebreke is gebleven in haar taak om bestuurshandelingen te motiveren, waardoor zij de op haar rustende motiveringsplicht schendt minstens het zorgvuldigheidsbeginsel door niet met alle stukken uit het dossier rekening te houden.

Zo stelt verweerster " Overwegende dat betrokkene op 08/05/2018 niet wenste over te gaan tot het betekenen bij de gemeente van een vraag van DVZ om zijn toestemming te bekomen om informatie in te winnen bij de bevoegde instanties aangaande de motieven van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus in Nederland. Dit om uit te maken indien betrokkene nog een gevaar vormt voor de openbare orde in België."

Vandaar dat deze huidige aanvraag opnieuw wordt geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15/12/80 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Nochtans in het schrijven van 11.05.2018 aan verweerster laat verzoeker volgende kennen: "In mijn voorgaand schrijven heb ik u al laten weten dat aan de basis van de beslissing tot ongewenstverklaring in Nederland, de leugenachtige verklaringen zijn van betrokkene in het kader van zijn asielprocedure.

Deze verklaringen achtervolgen meneer reeds jaren, waardoor hij in de situatie is terechtgekomen waarin hij thans verkeert.

Voor hem is het verleden een afgesloten hoofdstuk.

Meneer [H.] ziet niet in op welke manier het opvragen van het dossier in Nederland in enig verband staat met het door hem aan u voorgelegde stukken dan wel met de enige echte werkelijkheid die hij staakt aan de hand van deze stukken.

Betrokkene is van mening dat de waarheid in Armenië moet worden gezocht en niet in Nederland aangezien de verklaringen afgelegd in het kader van zijn asielpcedure slaan op handelingen die hij verricht zou hebben in Armenië (in opdracht) en in Karabach. (eigen stijlzetting)

Dat voor zover u twijfels heeft over de waarachtigheid van de deze stukken dat u deze met alle middelen kan nagaan dan wel een navraag doen bij de betrokken diensten of het Ministerie (s) in Armenië.

Aangezien meneer [H.] in zijn verklaringen had aangegeven dat hij na zijn legerdienst in Armenië bij het leger is blijven werken en later in rang verhoogd werd tot luitenant. Dat hij mee gevochten heeft tijdens het oorlog tussen Nagorno- Karabach en Azerbeidzjan(1991-1994). Dat deze verklaringen aan de basis liggen van de ongewenstverklaring in Nederland.

Dat nu enkel en alleen het Armeense Ministerie is bevoegd om deze verklaringen te bevestigen dan wel te ontkennen.

De verklaringen(welke dan ook) afgelegd in Nederland kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Meneer [H.] is van oordeel dat zelfs in de veronderstelling dat u twijfels zou hebben dat hij stukken zou hebben afgelegd in Nederland ter staving van zijn verklaringen, quod non, dat ook dit gegeven geen afbreuk kan doen aan het voorgaande, namelijk dat hij noch gewerkt heeft bij het Armeens leger(buiten de periode tussen 1996 en 1997 dat hij contractueel heeft gewerkt) laat staan als luitenant, noch gevochten heeft in Nagorno-Karabach, noch gelegeerd heeft in Nagorno-Karabach.

Gezien deze verklaringen, die ten grondslag liggen aan de beslissing tot ongewenstverklaring(en die als waarheid werden aangemerkt)op handelingen slaan gebonden aan de persoon van betrokkene dient te worden nagegaan in hoeverre deze handelingen door betrokkene wel degelijk werden gepleegd. Of betrokkene ter staving van zijn verklaringen Nederland stukken heeft voorgelegd, quod non, is hier irrelevant.

Nu dat betrokkene al de opgesomde handelingen niet heeft gepleegd, verre van, hij heeft zelfs niet gewerkt bij het defensie meen ik dat er geen grondslag meer bestaat om hem als een gevaar voor de openbare orde aan te zien.

Het staat u steeds vrij de authenticiteit dan wel de inhoud van deze stukken te controleren.

Bijgevoegd laat ik de aan u reeds voorgelegde stukken met apostille (en vertaling) geworden alsook verklaring van de dienst bevolking en zijn werkboekje.”

Verweerster laat na om maar enig antwoord hierop te geven. De inhoud van het voorgaand schrijven spreekt voor zich , de bijgebrachte stukken door verzoeker kunnen geen afbreuk doen aan elk andere verklaring afgelegd door verzoeker of aan het gegeven dat de beslissing tot ongewenstverklaring op handelingen slaat die niet gebonden zijn aan de persoon van betrokkene.

Wat nog frappant is, is dat verweerster geen onderzoek hiernaar wenst te stellen maar zich neerleegt bij haar 10 jaar oude beslissing omdat deze voor haar “het best” uitkomt. Inzake wenst verzoeker tevens kort te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 2.05.2018(C-331/16 en C-366/16)” Gelet op bovenstaande overwegingen moet op de eerste twee vragen en het eerste deel van de derde vraag in zaak C-331/16 en op de vraag in zaak C-366/16 worden geantwoord dat artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat wanneer ten aanzien van een burger van de Unie of een onderdaan van een derde land, familielid van een dergelijke burger, die de toekenning van een recht van verblijf op het grondgebied van een lidstaat aanvraagt, in het verleden een besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus is gegeven krachtens artikel 1, afdeling F, van het Verdrag van Genève of krachtens artikel 12, lid 2, van richtlijn 2011/95, de bevoegde instanties van die staat op grond daarvan niet automatisch mogen oordelen dat de loutere aanwezigheid van de betrokkene op dat grondgebied, ongeacht of er gevaar voor recidive bestaat, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de vaststelling van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kan rechtvaardigen. (65) [...])

Dat nu in casu verweerster niets anders doet dan om deze beslissing van de Nederlandse overheid automatisch over te nemen in haar beslissing en zo tot de conclusie te komen dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Los van de vraag dat verweerster geen enkel inspanning doet om het actueel gevaar van betrokkene voor de openbare orde te onderzoeken wordt er ook met geen enkel stuk van verzoeker rekening gehouden welke het tegendeel bewijzen...

Verweerster schendt zodoende niet alleen artikel 40bis Vw, maar ook de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"[...] Wat betreft het gevaar voor de openbare orde

Artikel 43 §1, Vw stelt "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : (...)

2°:" om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel 27, lid 2 van de richtlijn 2004/38 stelt:

"2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. "

Vooreerst verwijst verweerder in haar beslissing naar artikel 43 Vw om het verblijf van verzoeker te weigeren echter wordt er op geen enkel manier aangetoond in welke mate de uitsluiting van verzoeker uit het statuut vluchteling in Nederland een gevaar kan betekenen voor de openbare orde in België of men deze überhaupt kan en mag doortrekken naar artikel 43 Vw.

Immers artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag betreft een uitsluitingsgrond voor wat betreft het statuut van vluchteling maar zegt niets over het gevaar voor de openbare orde in het algemeen;

Om deze te mogen doortrekken naar de andere bepalingen van de Vreemdelingenwet dient er in concreto te worden aangetoond in welke mate de persoon in kwestie een gevaar vormt voor de openbare orde en of dit een actueel en reëel gevaar is . Het volstaat met andere woorden niet om te verwijzen naar een uitsluitingsgrond uit het vluchtelingenverdrag daar nergens in artikel 43 Vw noch in het burgerschapsrichtlijn zulke verwijzing wordt gemaakt om iemand als een gevaar voor de openbare orde aan te merken.

Er anders over oordelen betekent een voorwaarde toevoegen aan de wet hetgeen een schending inhoudt van de voornoemde bepalingen zoals in casu het geval is.

Nergens in de bestreden beslissing is terug te vinden om welke reden concreet verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt steeds opnieuw verwezen naar de beslissing in Nederland als oorlogsmisdadiger maar nergens wordt gepreciseerd waarom verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde in België en welk is het reëel en actueel risico voor België.

Het louter stellen dat "Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling." maar daartoe alle stukken welke zijn voorgelegd door verzoeker naast zich neer te leggen, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Voor verweerder betreft het een doorsnee "knip-en plakwerk" terwijl voor verzoeker heel zijn leven en dat van zijn gezin, wordt op zijn kop gezet.

Dienaangaande wordt verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 2.05.2018 (C-331/16 en C-366/16) aanneer ten aanzien van een burger van de Unie of een onderdaan van een derde land, familielid van een dergelijke burger, die de toekenning van een recht van verblijf op het grondgebied van een lidstaat aanvraagt, in het verleden een besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus is gegeven krachtens artikel 1, afdeling F, van het Verdrag van Genève of krachtens artikel 12, lid 2, van richtlijn 2011/95, de bevoegde instanties van die staat op grond daarvan niet automatisch mogen oordelen dat de loutere aanwezigheid van de betrokkene op dat grondgebied, ongeacht of er gevaar voor recidive bestaat, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de vaststelling van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kan rechtvaardigen.

Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de

vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. De enkele omstandigheid dat het vroegere gedrag van die betrokken persoon zich heeft voorgedaan in de specifieke historische en maatschappelijke context van zijn land van herkomst, die zich niet opnieuw zal voordoen in het gastland, staat aan die vaststelling niet in de weg. [...]

Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moeten de bevoegde instanties van het gastland voorts de bescherming van het betrokken fundamentele belang van de samenleving afwegen tegen de belangen van de betrokken persoon met betrekking tot de uitoefening van zijn recht van vrij verkeer en verblijf als burger van de Unie en zijn recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven(65-67).”

Dat de motieven of de uitsluitingsgronden in Nederland goed gekend zijn door verweerster nu verweerster er zelf uit verwijst in de bestreden beslissing (en in het administratief dossier).

Dat het gedrag van verweerster geenszins verantwoord is.

Verzoeker woont reeds 10 jaar in België, er 16 jaar is verstreken sinds de Nederlandse beslissing en minstens 25 jaar sinds de “vermeende daden/feiten”. Rekening houdend met het afgelegd parcours van betrokkene, zijn Blanco strafregister, zijn economische participatie tot nu toe(stuk 9), meen ik dat het ruimschoots bewezen is of verzoeker” de houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking verstoort”.

Door hiermee geen rekening te houden schendt verweerster artikel 23 van het burgerschapsrichtlijn, artikel 43 Vw en het evenredigheidsbeginsel.

Dat de verklaringen van verweerster evenzeer tegenstrijdig zijn. Enerzijds wordt gesteld dat er “nergens blijkt uit het dossier dat betrokkene economisch geïntegreerd zou zijn, anderzijds wordt gesteld “betrokkene blijkt heden niet langer tewerkgesteld te zijn.”

Verweerster is reeds 6 jaar tewerkgesteld bij een en dezelfde werkgever, goed gekend door verweerster. Het stelt zich de vraag op welke gegevens verweerster zich baseert om te beslissen dat verzoeker niet langer tewerkgesteld is.

Verweerster blijft zelf in gebreke aan verzoeker de documenten op te vragen dewelke zij nodig acht om een correcte analyse te doen.

Het is aan verweerster om bijkomende documenten op te vragen(artikel 43Vw) bij verzoeker indien zij van mening is dat de voorgenomen beslissing de belangen van verzoeker kan schaden. Verzoeker kan zich immers nooit in de plaats stellen van verweerster. De verplichting om bijkomende inlichtingen op te vragen rust bij verweerster te meer verzoekers raadsman in haar schrijven steeds opnieuw heeft aangegeven dat indien er nog bijkomende informatie of stukken zouden zijn vereist deze op eenvoudig verzoek zullen worden overgemaakt. Verweerster schendt zodoende tevens het hoorrecht door geen stukken op te vragen bij verzoeker in het kader van deze analyse.

Niet alleen moet het bestuur bij het nemen van een beslissing de relevante feiten correct en volledig vaststellen, waarden en interpreteren. Ook moet zij zich van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen,...(S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, 161.) De hoorplicht impliceert dat het bestuur de betrokkene hoort voorafgaand aan de beslissing.(F. DE-BAEDTS, “De algemene rechtsbeginselen in het administratief recht”, TBP 1989, 646.)

Voorwaarde voor deze hoorplicht vanwege het bestuur is een “ernstige maatregel die de belangen (materiële of morele) van betrokkene zwaar of ernstig aantasten”.(RvSt 19 april 1993, nr. 42.600, RvSt 21 april 1997, nr. 65.968, RvSt 10 december 2003, nr. 126.255)

Het kan niet worden ontkend dat de bestreden beslissing een ernstige maatregel inhoudt voor verzoeker.

Verwerende partij is dan ook tekortgeschoten in haar verplichting om zich te vergewissen van de noodzakelijke en nuttige gegevens alvorens een beslissing te nemen.”

2.3. Gelet op hun nauwe samenhang worden beide middelen samen besproken.

2.4. Artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de

beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris duidt allereerst dat de verzoekende partij in België reeds voor de veertiende maal een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Nederlandse echtgenote. Dit nadat, zo wordt geduid, eerder in Nederland reeds was vastgesteld dat de verzoekende partij op grond van artikel 1F van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) diende te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en haar ook reeds het verblijf in functie van haar echtgenote was geweigerd om redenen van openbare orde. Er wordt hierbij ook op gewezen dat de verzoekende partij in Nederland, onder haar aliasnaam A.V., nog steeds als ongewenst staat gesignaleerd. De gemachtigde van de staatssecretaris vervolgt dat de verzoekende partij ook in België in het verleden stevast het verblijf als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan werd geweigerd om redenen van openbare orde.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat de verzoekende partij ook thans een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan wordt geweigerd, op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en omdat zij door haar persoonlijk gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij stelt dat de documenten die in het kader van de thans voorliggende aanvraag zijn voorgelegd de vaststellingen zoals deze werden gemaakt in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen niet aan het wankelen kunnen brengen. Hij wijst erop dat de verzoekende partij op 8 mei 2018 weigerde om haar toestemming te geven opdat het bestuur informatie zou kunnen inwinnen bij de bevoegde instanties in Nederland omtrent de motieven van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus in dit land. De gemachtigde van de staatssecretaris benadrukt dat het onderzoek of de verzoekende partij nog een gevaar vormt voor de openbare orde in België een beoordeling vereist door de bevoegde instanties in het gastland van het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, in het bijzonder de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij de misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling.

Verder motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris nog waarom de duur van het verblijf van de verzoekende partij, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar sociale, culturele en economische integratie, of net het gebrek hieraan, en haar familiale en persoonlijke belangen zich niet verzetten tegen de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij kan in het licht van de voormelde motivering niet worden bijgetreden in haar betoog dat het niet duidelijk zou zijn waarom zij nog steeds wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de voorgaande beslissingen, waarbij het gevaar voor de openbare orde werd afgeleid uit het gegeven dat de verzoekende partij in Nederland als oorlogsmisdadiger werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Hij stelt dat de verzoekende partij in het kader van de voorliggende aanvraag niet kan overtuigen dat de beoordeling thans anders moet zijn. In dit verband benadrukt hij dat de verzoekende partij, door te weigeren haar toestemming te verlenen om bij de bevoegde Nederlandse instanties informatie in te winnen omtrent de motieven die ten grondslag lagen aan de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus in dit land, zelf verhindert dat het bestuur op nuttige wijze en met volledige kennis van zaken een heronderzoek voert naar het actuele gevaar voor de openbare orde in het licht van de nieuw voorgelegde stukken. Dit onderzoek kan volgens de gemachtigde van de staatssecretaris enkel nuttig worden doorgevoerd voor

zover hij kennis kan nemen van de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de daaraan ten grondslag liggende aspecten.

Gelet op deze determinerende redengeving in de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft beperkt tot een simpel “knip- en plakwerk” van de vorige genomen beslissingen.

De verzoekende partij betoogt dat het gevaar voor de openbare orde concreter moest worden gemotiveerd, maar zij gaat hiermee voorbij aan het motief dat zij zelf verhindert dat het door haar gevraagde heronderzoek naar het gevaar voor de openbare orde op concrete en nuttige wijze wordt gevoerd, en met volledige kennis van zaken, en hieromtrent dus ook concreter kon worden gemotiveerd.

Er kan verder worden aangenomen dat de voormelde redengeving een afdoende antwoord biedt op de door de verzoekende partij in het kader van de thans voorliggende aanvraag voorgelegde nieuwe stukken en de bijbehorende argumentatie aan de hand waarvan de verzoekende partij betoogde dat de informatie uit Nederland volgens haar irrelevant zou zijn. Deze motivering laat haar toe te begrijpen waarom dit standpunt niet wordt bijgetreden, met name nu de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk stelt dat hij, voor zijn beoordeling, zelf kennis dient te kunnen nemen van de concrete vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat ook niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing moet geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

De voorziene motivering verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Dit wetsartikel vormt een omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG.

Er dient allereerst op te worden gewezen dat de verzoekende partij reeds meerdere verblijfsaanvragen in functie van haar Nederlandse echtgenote heeft ingediend in België. Deze werden afgewezen op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en omdat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Hierbij werd verwezen naar het gegeven dat de verzoekende partij in Nederland als oorlogsmisdadiger werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze eerdere beslissingen waarbij de verzoekende partij telkens het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie werd geweigerd, zijn intussen alle definitief aanwezig in het rechtsverkeer.

De verzoekende partij trachtte met haar veertiende verblijfsaanvraag in België in functie van haar Nederlandse echtgenote alsnog deze eerdere beoordeling om te buigen. Het kwam haar aldus toe nieuwe elementen en/of argumenten naar voor te brengen die de eerdere beoordeling kunnen ombuigen.

De verzoekende partij wijst op de verschillende nieuwe stukken zoals zij deze voorlegde aan het bestuur in het kader van haar nieuwe aanvraag van 27 december 2017 waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt, alsook op de begeleidende toelichting die zij hierbij via haar advocaat verstrekke en waarin zij duidde waarom naar haar oordeel haar asiëldossier in Nederland niet relevant is. De verzoekende partij stelde in dit verband dat de Nederlandse asielinstanties haar beschouwen als oorlogsmisdadiger louter op basis van haar mondelinge verklaringen die evenwel niet strookten met de werkelijkheid. Zij merkte op in het kader van de thans voorliggende aanvraag stukken te kunnen voorleggen die aantonen dat haar eerdere verklaringen in Nederland niet strookten met de werkelijkheid. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing de door haar aangebrachte stukken en bijkomende toelichting ten onrechte niet in rekening heeft gebracht en ook geen enkele gegronde reden heeft gegeven waarom hiermee dan geen rekening dient te worden gehouden of deze niet dienstig zijn.

Nazicht van het administratief dossier bevestigt evenwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk acht heeft geslagen op de argumentatie van de verzoekende partij waarom zij geen toestemming wenste te geven aan het bestuur om haar asiëldossier in Nederland op te vragen en de nieuwe stukken die werden voorgelegd. Zo bevat het administratief dossier een synthesenota van 4 juni 2018 waarin het volgende wordt gesteld:

*“Betrokkene beweert dat hij in Nederland ten onrechte is verklaard als FI.
De advocaat heeft dit hieronder uiteengezet.*

Mail advocaat 8/05/2018:

Ons aangenaam telefonisch onderhoud van een aantal weken geleden in het dossier van de heer [H.V.], geboren [1970] van Armeense nationaliteit.

Voor zover als nodig meld ik u tevens mijn hoedanigheid van raadsman van betrokkene.

Zoals telefonisch uiteengezet de verblijfsaanvragen van meneer als familielid van een burger van de unie werden sinds 2009 telkenmale geweigerd baserend op de beslissing van ongewenstverklaring in Nederland dd 20.03.2009.

Een beslissing dat gebaseerd is op louter mondelinge verklaringen van meneer [H.] in het kader van zijn asiëlprocedure in Nederland. Meneer [H.] heeft al verschillende keren aangegeven dat zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn asiëlprocedure niet overeenkomen met de werkelijkheid. Niettemin werden deze verklaringen van meneer niet mee in aanmerking genomen wegens gebrek aan overtuigingsstukken...

Los van het gegeven dat de verklaringen van meneer afgelegd in het kader van zijn asiëlprocedure in Nederland geen grond zouden moeten vormen om een verblijf in België op basis van gezinshereniging te weigeren, heb ik bij meneer een aantal documenten opgevraagd ter staving van zijn verklaringen.

Bijgevoegd laat ik u een verklaring geworden van het ministerie van Defensie van Armenië waarin het afgelegd militair parcours van meneer [H.] wordt weergegeven.

Dat hij in de periode van 19/05/1989 tot 25/04/1991 zijn legerdienst heeft gedaan in Armenië(en niet in Karabach, evenmin in de periode van oorlog).

Vervolgens heeft hij van augustus 1996 tot december 1997, zijnde iets meer dan een jaar, contractueel gewerkt bij het Armeens leger.

Verder wordt er vermeld dat er nooit een deelname is geweest aan militaire acties door meneer [H.]. In de periode tussen 1992 en april 1996 heeft meneer ook nog in de Russische Federatie gewoond en gewerkt. (zie bijlage)

Uit het voorgaande mag onomstotelijk worden vastgesteld dat de verklaringen afgelegd door meneer in het kader van zijn asielprocedure in Nederland niet overeenstemmen met de werkelijkheid en evenmin grond kunnen vormen om zijn aanvraag tot verblijf te weigeren.

Meneer [H.] had immers aangegeven tussen 1989-1998 werkzaam te zijn geweest bij het Armeens leger en sinds 1993 er als luitenant te hebben gewerkt en zo dus deel te hebben genomen aan het oorlog in Karabach, quod non!

Meneer heeft er enkel en alleen zijn legerdienst van 2 jaar gedaan en vervolgens tussen 1996 en 1997, voor iets meer dan een jaar, heeft hij er contractueel gewerkt doch niet in functie van luitenant en evenmin in de periode van oorlog tussen Nagorno-Karabach en Azerbeidzjan (1991-1994).

Meneer [H.] is ook nooit in aanraking geweest met het gerecht noch in Armenië noch in België. Hij woont en werkt hier als een waardig burger.

De feiten van de advocaat kan niet worden getoetst, gezien we geen zicht hebben op de asielaanvraag in Nederland. Betrokkene weigert dan ook zijn medewerking hieromtrent te verlenen." (eigen onderlijning).

In de bestreden beslissing kan de determinerende weigeringsgrond ook op duidelijke wijze worden gelezen. Zo wordt hierin geduid dat de verzoekende partij andermaal het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie dient te worden geweigerd om redenen van openbare orde en dit omdat zij, door te weigeren haar toestemming te geven aan het bestuur om bij de bevoegde Nederlandse instanties informatie in te winnen omtrent de redenen van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus in dit land, zelf verhindert dat het bestuur het vereiste en gevraagde heronderzoek naar het actuele gevaar voor de openbare orde – in het licht van de nieuw voorgelegde stukken – voert met volledige kennis van zaken en dus op nuttige wijze. Er kan worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze motivering wel degelijk heeft geduid waarom de nieuwe voorgelegde stukken en de verstrekte toelichting niet worden aanvaard en niet toelaten vast te stellen dat een andere beoordeling zich opdringt dan in de eerdere verblijfsaanvragen, met name omdat hij het noodzakelijk acht zelf kennis te kunnen nemen van de concrete redenen waarom de verzoekende partij in Nederland werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus om te kunnen beoordelen of in het licht van de nieuw voorgelegde stukken er al dan niet nog een gevaar is voor de openbare orde.

In de motivering in de bestreden beslissing wordt duidelijk gerefereerd aan het arrest van het Hof van Justitie van 2 mei 2018 in de zaken C-331/16 en C-366/16. In dit arrest oordeelde het Hof als volgt:

“Artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moet aldus worden uitgelegd dat wanneer ten aanzien van een burger van de Europese Unie of een onderdaan van een derde land, familielid van een dergelijke burger, die de toekenning van een recht van verblijf op het grondgebied van een lidstaat aanvraagt, in het verleden een besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus is gegeven krachtens artikel 1, afdeling F, van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en aangevuld door het op 31 januari 1967 te New York gesloten Protocol betreffende de status van vluchtelingen, of krachtens artikel 12, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, de bevoegde autoriteiten van die staat op grond daarvan niet automatisch mogen oordelen dat de loutere aanwezigheid van de betrokkene op dat grondgebied, ongeacht of er gevaar voor recidive bestaat, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de vaststelling van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kan rechtvaardigen.

Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de

ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. De enkele omstandigheid dat het vroegere gedrag van die betrokken persoon zich heeft voorgedaan in de specifieke historische en maatschappelijke context van zijn land van herkomst, die zich niet opnieuw zal voordoen in het gastland, staat aan die vaststelling niet in de weg.

Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moeten de bevoegde instanties van het gastland voorts de bescherming van het betrokken fundamentele belang van de samenleving afwegen tegen de belangen van de betrokken persoon met betrekking tot de uitoefening van zijn vrijheid van verkeer en van verblijf als burger van de Unie en zijn recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven.”

Uit dit arrest blijkt dat de Belgische autoriteiten niet automatisch mogen oordelen dat de loutere aanwezigheid van de verzoekende partij op het grondgebied, ongeacht of er gevaar voor recidive bestaat, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de vaststelling van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kan rechtvaardigen, enkel omdat zij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus in Nederland. Bij een beoordeling van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij moeten de Belgische autoriteiten rekening houden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, in het bijzonder de aard en de ernst van de aan de verzoekende partij verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin zij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van haar strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling.

De concrete vaststellingen in het besluit tot uitsluiting – meer bepaald de concrete gedragingen die de verzoekende partij hierin ten laste worden gelegd – vormen dus het uitgangspunt van de beoordeling die het bestuur moet maken omtrent het actueel, voldoende ernstig en reëel gevaar dat de verzoekende partij al dan niet nog kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 8 mei 2018 de volgende brief werd voorgelegd aan de verzoekende partij, met de vraag dit te ondertekenen om zo haar toestemming te geven:

“In het kader van onderzoek betreffende uw aanvraag gezinshereniging dient onderzocht te worden of u een gevaar uitmaakt voor de openbare orde in België. In dit kader wordt u verzocht om uw uitdrukkelijke toestemming opdat wij inlichtingen over u kunnen inwinnen bij andere EU-lidstaten, dit in overeenstemming met artikel 43 van de wet van 15.12.1980. Voor zover u geen medewerking wenst te verlenen aan dit onderzoek, kan niet uitgesloten worden dat dit negatieve gevolg heeft voor de beoordeling van uw verblijfsrecht in België.

‘Ik, ondergetekende

Mijnheer [H.V.], geboren te [K.] op [1970] en van Armeense nationaliteit geef de Belgische autoriteiten de toelating om inlichtingen over mij in te winnen in andere EU-lidstaten en er te vragen of ik er al de hoedanigheid van vluchteling heb aangevraagd of enige andere procedures heb doorlopen om het verblijfsrecht te bekomen. In voorkomend geval geef ik de Belgische autoriteiten de toestemming zich de inhoud (documenten, verhoorverslagen, beslissingen) van mijn aanvraag te laten overmaken.”

Op deze brief wordt door de gemeenteambtenaar handgeschreven het volgende toegevoegd: *“betrokkene wenst na overleg met zijn advocaat dit niet te ondertekenen”.*

De vaststelling dringt zich dus op dat de verzoekende partij weigerde om de verwerende partij de toestemming te geven om bij de Nederlandse autoriteiten verduidelijking te vragen over haar asioldossier, waaronder de concrete elementen en vaststellingen die hebben geleid tot haar uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Zij betwist dit ook niet.

De verzoekende partij, die zelf ook verwijst naar dit arrest van het Hof van Justitie, gaat er met haar betoog aan voorbij dat het Hof van Justitie in zijn arrest uitdrukkelijk stelt dat er rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten. Door haar weigering om het bestuur toelating te geven om bij de Nederlandse autoriteiten de relevante informatie op te vragen, verhindert zij evenwel net het bestuur hiervan kennis te nemen.

Het gegeven dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat de stukken van haar asielprocedure in Nederland niet relevant zijn voor de beoordeling van de thans voorliggende verblijfsaanvraag, is op zich geen pertinente en gegronde reden om geen toestemming te geven aan de verwerende partij om informatie in te winnen bij de Nederlandse autoriteiten omtrent de eerdere asielprocedure in Nederland en dit om de nodige vaststellingen te kunnen doen in het licht van de vraag of de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Er blijkt ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt zonder meer diende voort te gaan op de eigen en niet-onderbouwde verklaringen van de verzoekende partij dat zij in Nederland werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus louter op basis van haar eigen – leugenachtige – verklaringen dat zij tussen 1989 en 1998 diende in het Armeense leger en dit sinds 1991 als luitenant en sinds 1993 als officier, en op deze wijze deelnam aan de oorlog in Karabach. Zij verhinderde het bestuur immers om hieromtrent zelf de nodige vaststellingen te doen en weigerde om volledig open kaart te spelen over de inhoud van haar asielprocedure in Nederland, en dus ook de concrete vaststellingen die hadden geleid tot haar uitsluiting van de vluchtelingenstatus in dit land. Ook waar de verzoekende partij thans betoogt dat de Nederlandse instanties nooit zijn nagegaan in hoeverre zij zelf deelnam aan oorlogsmisdaden, dringt de vaststelling zich op dat zulks niet bleek uit de stukken zoals deze voorlagen bij het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en zij het bestuur net verhinderde hieromtrent de nodige vaststellingen te doen.

In de thans voorliggende situatie waarin de verzoekende partij weigerde om de verwerende partij toestemming te geven om bij de Nederlandse autoriteiten informatie in te winnen over haar eerdere asielprocedure in dit land, waardoor de verwerende partij geen kennis kon nemen van de concrete redenen waarom de verzoekende partij in dit land werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk waar de verwerende partij zich in de bestreden beslissing op het standpunt stelt dat de verzoekende partij zelf haar verhindert het gevraagde hernieuwde onderzoek omtrent het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde met kennis van zaken en op nuttige wijze door te voeren en zij vasthoudt aan haar eerdere standpunt dat de verzoekende partij het verblijf kan worden geweigerd om redenen van openbare orde en op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Door aldus te oordelen blijkt niet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op basis van de vaststelling dat de verzoekende partij is uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag op automatische wijze heeft besloten tot een gevaar voor de openbare orde, maar enkel dat de verzoekende partij, door de verwerende partij niet toe te laten kennis te nemen van de concrete vaststellingen ter zake van de Nederlandse autoriteiten, zelf verhindert dat het vereiste onderzoek op nuttige wijze en met volledige kennis van zaken wordt doorgevoerd. In deze omstandigheden blijkt ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing nog concreet diende in te gaan op (de inhoud van) de voorgelegde stukken die moesten aantonen dat de beweerdelijk afgelegde verklaringen in het kader van de asielprocedure in Nederland leugenachtig waren. Nu niet blijkt dat er duidelijkheid bestond omtrent de concrete verklaringen die de verzoekende partij aflegde tijdens haar asielprocedure in Nederland en de vaststellingen van de Nederlandse autoriteiten die leidden tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, blijkt immers niet of deze stukken relevant waren om het eerder vastgestelde gevaar voor de openbare orde alsnog onderuit te kunnen halen of omtrent deze stukken een nuttige beoordeling kon worden doorgevoerd.

De verzoekende partij betoogt dat de authenticiteit van de door haar voorgelegde stukken kan worden gecontroleerd en dat de Belgische autoriteiten enkel de Armeense autoriteiten dienen te contacteren. Hiermee gaat de verzoekende partij volledig voorbij aan het feit dat de Belgische autoriteiten geen kennis hadden van de precieze redenen waarom zij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus in Nederland. De verzoekende partij kan wel beweren dat zij in deze asielprocedure valse verklaringen heeft afgelegd en dat zij enkel en alleen op deze beweringen werd uitgesloten, doch de verwerende partij kon dit niet nagaan, zoals zij correct aangaf in de bestreden beslissing en in de synthesesnota van 4 juni 2018 die voorhanden is in het administratief dossier. Zoals reeds werd gesteld, staat de relevantie van de voormelde stukken dus niet vast, zelfs voor zover zij authentiek zijn. Dit betoog doet geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij voldoende op de hoogte is van de redenen waarom zij in Nederland werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus, vindt dit betoog verder geen steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de verwerende partij enkel kennis had van het gegeven dat de verzoekende partij in Nederland is uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en dit omdat zij oorlogsmisdadiger is. Er blijkt niet dat de verwerende partij over meer concrete gegevens beschikte. De verzoekende partij stelt thans dat in de Nederlandse beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus werd geoordeeld dat zij zich schuldig zou hebben gemaakt aan oorlogsmisdaden in het kader van het conflict in Nagorno-Karabach, maar er blijkt niet dat het bestuur hiervan kennis had. De verzoekende partij geeft ook niet aan dat zij de verwerende partij hieromtrent dan meer concrete gegevens verstrekke. Integendeel verhinderde zij de verwerende partij hieromtrent meer duidelijkheid te krijgen, door te weigeren het bestuur de toestemming te geven om bij de Nederlandse autoriteiten de vereiste informatie op te vragen.

In zoverre de verzoekende partij thans citeert uit de concrete motieven die ten grondslag lagen aan de beslissing van 12 augustus 2002 van de Nederlandse autoriteiten waarbij zij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus, moet worden vastgesteld dat niet blijkt dat deze beslissing zelf voorlag bij het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt dus niet dat de verwerende partij op dat ogenblik met de inhoud van deze beslissing rekening kon houden of deze kon betrekken bij haar beoordeling. Er blijkt niet dat de verzoekende partij deze informatie dienstig voor het eerst naar voor kan brengen in het kader van de huidige annulatieprocedure.

Door te oordelen dat, bij gebrek aan concrete informatie omtrent de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus in Nederland en de daaraan ten grondslag liggende aspecten, de verzoekende partij het bestuur verhindert om met volledige kennis van zaken en op nuttige wijze over te gaan tot een herbeoordeling van het gevaar voor de openbare orde, blijkt ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van de bijgebrachte stukken miskent. In deze omstandigheden acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing op het standpunt stelt dat de verzoekende partij in het kader van haar veertiende verblijfsaanvraag in België geen nieuwe en overtuigende elementen naar voor brengt die maken dat er niet langer kan worden gesteld dat zij door haar persoonlijk gedrag een actueel, ernstig en voldoende reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Zij verhinderde immers zelf dat het gevraagde heronderzoek op dit punt op nuttige wijze en met kennis van zaken kon worden doorgevoerd.

De verzoekende partij stelt nog dat zij reeds 10 jaar in België woont en dat er 16 jaar is verstreken sinds de Nederlandse beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en minstens 25 jaar sinds de "*vermeende daden/feiten*". Zij wijst tevens op haar afgelegd parcours, haar blanco strafregister en haar economische participatie. Zij betoogt dat deze elementen niet wijzen op een gevaar voor de openbare orde en deze ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat, nu de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had van de concrete motieven die ten grondslag lagen aan de uitsluiting van de vluchtelingenstatus in Nederland, zij ook geen kennis had van de concrete data of tijdsperiode van de "*vermeende daden/feiten*", en hiermee dus ook geen rekening kon houden. De verzoekende partij kan verder op zich worden gevolgd in haar betoog dat bij de beoordeling ook rekening dient te worden gehouden met de tijd die is verstreken sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen, haar gedragingen sindsdien en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Het Hof van Justitie geeft evenwel duidelijk aan dat het dient te gaan om een globale beoordeling en het uitgangspunt van deze beoordeling de concrete vaststellingen zijn die hebben geleid tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Hieruit volgt dat het noodzakelijk is om kennis te hebben van de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de daaraan ten grondslag liggende aspecten. De verzoekende partij maakt met haar weigering om toestemming te geven om informatie omtrent haar asielprocedure in Nederland op te vragen, deze globale beoordeling echter onmogelijk. Dit betoog kan dan ook andermaal geen afbreuk doen aan de beoordeling van de verwerende partij.

De verzoekende partij kan niet met goed gevolg voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen voldoende grondig en concreet onderzoek heeft gedaan naar het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid of onvoldoende heeft gemotiveerd waarom zij als gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt beschouwd, nu zij zelf het vereiste onderzoek en de vereiste globale beoordeling onmogelijk maakt. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat in de zaak C-366/16 van het Hof van Justitie (H.F. tegen de Belgische Staat) uitdrukkelijk wordt gemeld dat de

beslissing was gebaseerd op de gegevens over de betrokkene in het dossier van de asielprocedure in Nederland, dat met medewerking van deze laatste was verkregen (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, §33). Ten overvloede wordt nog gewezen op het feit dat de verzoekende partij op 8 mei 2018 uitdrukkelijk in kennis werd gesteld van het gegeven dat een weigering van medewerking negatieve gevolgen kon hebben voor haar aanvraag.

De overige kritiek van de verzoekende partij handelt over de beoordeling in de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet, bepaling die oplegt rekening te houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin er bindingen zijn met het land van oorsprong. De verwerende partij oordeelde als volgt:

“Vooreerst wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België blijkt dat betrokkene sinds eind 2008 in het Rijk verblijft. Echter betrokkene heeft al die jaren gepoogd alhier een verblijf te bekomen. Betrokkene heeft nooit verblijfsrecht bekomen en zijn aanvragen werden steeds geweigerd. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit navolgende opgestarte procedures die één voor één niet succesvol zijn geweest. Zijn lange verblijf in België is echter hieraan te wijten. Wat betreft betrokkenes leeftijd, dient opgemerkt te worden dat hij niet van hoge leeftijd is waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen. Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat mijnheer in België zou moeten verblijven. Aangaande betrokkenes sociale en culturele integratie worden geen documenten voorgelegd, noch blijkt uit het dossier dat betrokkene economisch geïntegreerd zou zijn, betrokkene blijkt heden niet langer tewerkgesteld te zijn. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt als ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde gelet op al het voorgaande. Het staat het gezin uiteraard vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat het gezin in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

De verzoekende partij betoogt dat deze motivering tegenstrijdig is, waar enerzijds wordt gesteld dat nergens uit het dossier blijkt dat zij economisch zou zijn geïntegreerd en anderzijds wordt geoordeeld dat niet blijkt dat zij op heden nog is tewerkgesteld. De verzoekende partij betoogt dat zij reeds 6 jaar is tewerkgesteld bij een en dezelfde werkgever en dat het haar niet duidelijk is op welke gegevens de verwerende partij zich baseert om te stellen dat zij niet langer is tewerkgesteld.

Wat betreft de beoordeling van de economische situatie van de verzoekende partij, motiveerde de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij economisch is geïntegreerd in België. Hij wees erop dat niet blijkt dat de verzoekende partij heden nog is tewerkgesteld. De Raad merkt allereerst op dat deze motivering op zich nog niet tegenstrijdig is. Het is immers niet zo dat omdat er in België in het verleden sprake was van een tewerkstelling, dat er automatisch ook actueel nog sprake is van een economische integratie. In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat zij reeds zes jaar zou zijn tewerkgesteld bij dezelfde werkgever en zich de vraag stelt waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich baseert om te stellen dat zij niet langer is tewerkgesteld, wordt vervolgens vastgesteld dat de verzoekende partij niet kan aantonen dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog was tewerkgesteld. Zij voegt bij haar verzoekschrift enkel loonbrieven tot en met maart 2018. Zij haalt het motief in de bestreden beslissing dat zij niet langer is tewerkgesteld dan ook niet onderuit. De verzoekende partij toont aan de hand van de door haar voorgelegde stukken verder niet aan dat zij reeds zes jaar zou zijn tewerkgesteld bij dezelfde werkgever. Zij toont niet aan dat het motief in de bestreden beslissing dat een economische integratie niet of onvoldoende blijkt, rekening houdende met het gegeven dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet langer werkte, in casu kennelijk onredelijk is of hierbij enig concreet gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht.

De verzoekende partij geeft verder niet aan de overige vaststellingen in het kader van de beoordeling overeenkomstig artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet te betwisten.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij maakt niet aannemelijk dat zij zich rechtstreeks op een schending van de artikelen 23 en 27 van de richtlijn 2004/38/EG kan beroepen.

2.8. De verzoekende partij betoogt nog dat de verwerende partij, vooraleer toepassing te maken van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, de bijkomende documenten bij haar had moeten opvragen die zij nodig achtte om een correcte analyse te doen. Zij betoogt dat de hoorplicht werd miskend, waar zulks werd nagelaten.

De hoorplicht houdt in dat het bestuur, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden (RvS 6 oktober 2015, nr. 232.460).

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. In het licht van het gegeven dat al haar voorgaande verblijfsaanvragen in functie van haar Nederlandse echtgenote reeds werden afgewezen om redenen van openbare orde, wist zij ook dat het haar toekwam om in dit verband alle nuttige en relevante elementen naar voor te brengen die het bestuur ertoe konden brengen deze beoordeling om te buigen. Zij was hiertoe in de mogelijkheid bij het indienden van haar veertiende aanvraag. Zij toont niet aan dat zij werd verhinderd de door haar gewenste stukken neer te leggen.

De verzoekende partij gaat er bovendien aan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk het initiatief heeft genomen om haar toestemming te vragen om noodzakelijk geachte bijkomende informatie op te vragen bij andere EU-lidstaten, in het bijzonder Nederland, omtrent aldaar doorgelopen asielprocedures. Hierbij werd gepreciseerd dat dit kaderde in het onderzoek naar de vraag of de verzoekende partij door haar gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen in België overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Zij weigerde evenwel elke medewerking en liet ook na om zelf dan de Nederlandse beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus over te maken.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van de hoorplicht. Het artikel 43 van de Vreemdelingenwet waarnaar de verzoekende partij verwijst, voorziet ook niet in een specifieke verplichting tot contactname om bijkomende stukken voor te leggen.

2.9. Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar eerste middel nog de schending aanvoert van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dringt ten slotte de vaststelling zich op dat zij nalaat toe te lichten hoe de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing deze wetsbepaling heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.10. De middelen zijn, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS